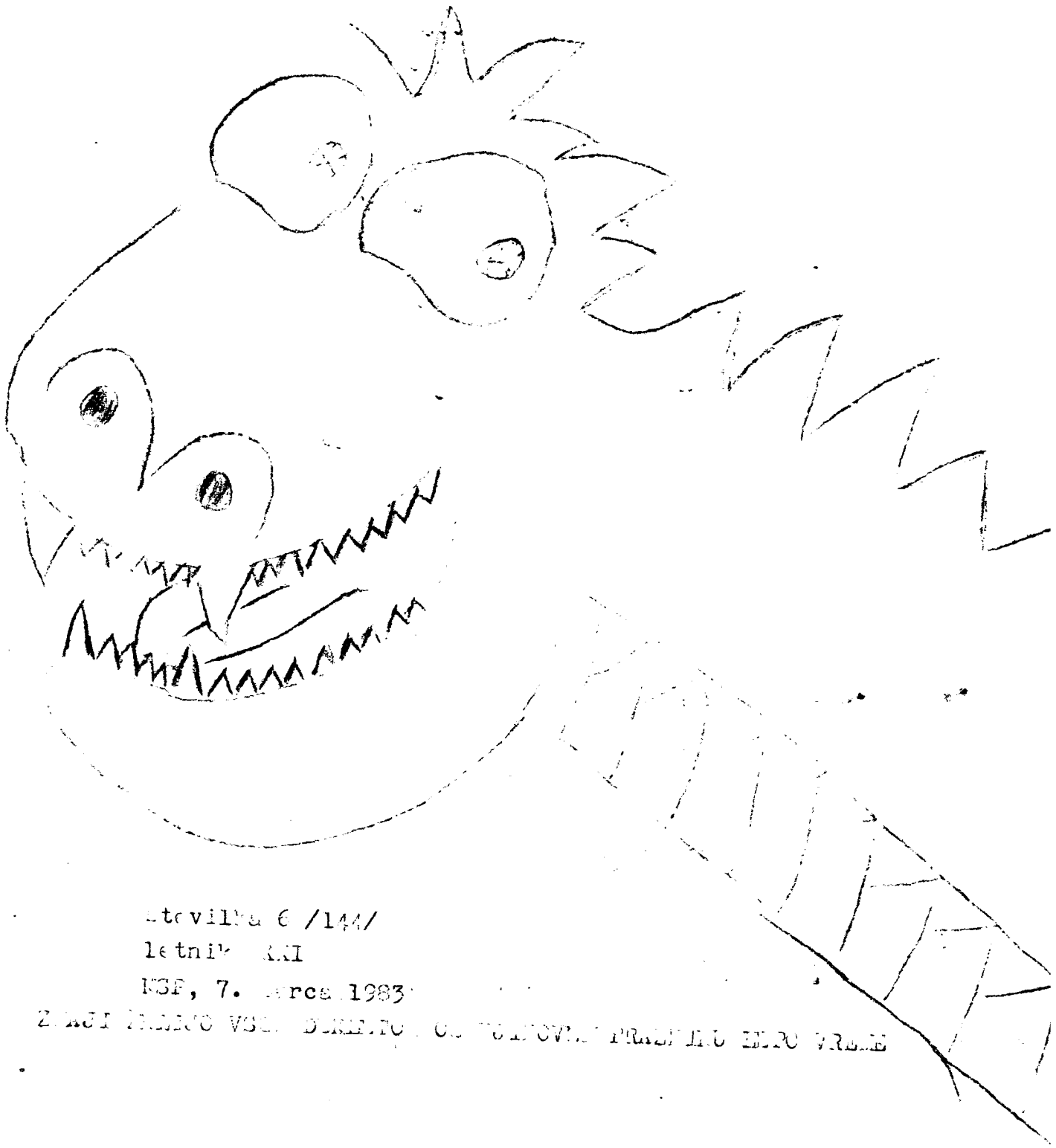

ZMAVI

ZMAVI - glasilo tabornikov Zrujevega oddrda iz Ljubljane

Številka 6 /144/

letnik RKI

KSF, 7. marca 1983

ZMAVI PRIMO VSEB. DOKUMENT. OD VARNOSTNE PRAVNICE ENPO VREME

ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMA

KAZALO

stran 1 naslovnice
stran 2 kazalo, uredništvo idr.
stran 3 Priloge o pravljici
stran 4 Ta veseli dan ali ..
stran 5 Zimovanje
stran 6nadeljevanje
stran 7 Strojnovi članek
stran 8 Kromika, Program

ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMA

Zmaji - glasilo tabornikov Zmajevskega oddelka iz Ljubljane, izhajajo enkrat mesečno v nakladi okoli 300 izvodov, ponavadi v tiskarni na KS Trzin

Dovoljeno je ponatisniti vsak članek iz Zmajev, seveda s pripombo, da je od tcd.

Dela za Zmaje ne honoriramo, prispevkov nadeloma ne vracamo, prav tako tudi ne fotografij.

ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMA

UREDNIŠKI ODBOR:

odgovorni urednik Andrej Kozinc - Kalimero
glavni urednik Jogan Nejc - Grizli
tehnični urednik Gregor Kovac - Som
urednik zmajevisse Zarko Pak - Atom
Barbara Bajzelj - Poskočna us
urednik strojnovih člankov Lina Radovic
latej Kovac - Ciko - Hrast
urednik glasbene strani: Gregor Kovac - Som
Jana Hampla - Vidra

ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMA

naslov uredništva: JOGAN Nejc / za Zmaje / Poljanska 19

61000 Ljubljana

ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMA

Zmaji grejajo to stran, ker Ciko pravi, da ni potrebna Zmaji hvalijo tabornike TOL, ker so uspešno izpeljali smučarski izlet
Zmaji čestitajo vsem, ki imajo te dni rojstni dan, zlasti pa dekletom za 8. marec

ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMAJI ZMA

PRAVLJICA O PRAVLJICI

Če mi je bilo kaj že od nekdaj strašno zoprno, je bila to na vsak način važnost. Zmajevcem so večkrat očitali, da smo ošabni, a zgovarjali smo se na to, da smo pač razred zase. Prepričan sem, da je tiste dni res bilo tako. Kaj pa danes? Že kar nekaj let v odredu nimamo samo dveh čet. Takej na začetku vas opesarjan, da noje ovčke niso vse črne, ampak bojim se, da jih bo iz dneva v dan več. Nekateri delajo zelo dobro, se trudijo in žanjejo temu primerno uspehe. Večinoma pa je tako, da prav ti posedujejo največ tiste čednosti, ki se ji pravi skromnost.

Strašno pa me razjezi, če vidim, da je nekdo ošaben na račun nekoga drugega. V mislih imam uredništvo Zmajev. Mnenje mnogih je, da so Zmaji v krizi, da o astrononskih stroških sploh ne govorim. Nadalje se mnenja razhajajo: eni trdijo, da je tako uredništvo nesposobno, drugi pa mislijo, da se jim ne da. Torej lahko pričakujemo nekatere spremembe. Zdej sta možnosti spet dve. Ali smo sanič ni, ki te ljudi iščemo (v tem primeru so najbolj neri tisti, ki so nas na to funkcije predlagali, torej naj si kar se da hitro vzamejo čas za razmislek) ali pa je naš nerazčaj že tak gnil. Ljudje niso muhe enodnevnic in mislim, da se tako vzdušje in stanje ni rodilo danes ali včeraj, ampak se le počasi reči. Kako pretrgati začarani krog? V šoli ne učijo, da je bolje prepročiti kot zdraviti. Ne smemo se zadovoljiti z širjenjem horda drugo in tretjezvezdašov. Svoje dni ni dobil druge zvezde tisti, na katerega se nisi mogel zanesti.

Ampak zdi se mi, da je to le dol odgovora na vprašanje, zakaj je stanje tako. Druga polovica pa je dele vedov. Vemo, da se taborniškega duha učiš (in potem tudi naučiš) od drugega. Torej mora biti vodnik pravi zgled. Nekateri vodniki to niso, pa tudi tisti, ki so, se poživljajo na to, kar smo jih učili o vodnem duhu. Kot kaže se kronike že proživlja zadova (vsaj pri nas). In tudi tisti slavospov o tem, da naša organizacija zapustiš čelo s smrtjo se zdaleč ne drži. Vemo, da so vsi vodi v osnovi razredu klinično nrtvi-ninajo voč svojega duha, tega kar jih je družilo. Poskušamo na nov način, a sramujen se, če je pravi in če je dovolj intenziven. Ljudi prepustimo svetu ravno, ko se jim odpre. To je tak kot, če bi spustil metulja prav tedaj, ko se mu posušijo krila. Seveda imam častno izjemo in mislim, da bi se morali bolj gledovati po njej. Inštruktorji bi si morali najti čas za to!

In kaj bomo z uredništvom Zmajev? To stvarilko naj bi natishnila odredova uprava. Sicer ni nič proti temu, da oni delajo vse: vodijo vodo in čete, pripravljajo izlete, tabore, p. spravljajo gospodarstvo in tiskajo Zmaje, so inštruktorji, ... Vsekakor zelo prihvalno. Bojim pa se, kaj bo, ko bodo imeli nujnejše dele ali bodo odšli v vojsko? Nič. Spet bomo čez leto skušali preč zobom časa ohraniti, kar smo zgradili. Pa držali bomo pesti, da se jim bo še dale naslednjih 100 let delati to, kar se počeli že prej: se pravi vse. In upali bomo, da se bodo poročili s taborniki in imeli lepe otroke, pa še čim več naj jih bo, da bomo imeli vodilne novih vedov. Ko pa bodo umrli, bomo začeli vse znova. Boj za oblast, odred se bo p. držl in neki Joško bo ustanovil vodniški vod, ki bo povrnil obledelo slavo Zmajevemu odredu. Mogoče bi bilo vseeno bolje, ko bi se zbudili iz stoletnega spanja na leverilah, se zamislili in poskrbeli za načrtno menjava kadrov.

Nikola Bešič - Zmaj

Ta dan se je začel ob zelo kulturni uri, vendar ne pretirano lepo, saj so fantom že sedaj jeziki segali do tal, zato smo se jim dekleta raje umaknile. Ob 7h in 20min. smo se zbasli v avtobus za skofjo Loko in proti vsem pričakovanjem smo vsi sedeli. V Loki smo prestopili in ko smo prišli v Rudno je bilo tam že zelo veselo. To nekajminutnem čakanju smo začele reševati teste in jih v rekordnem času pravilno rešile. Na progo smo odšle v upanju, da se izgubimo. Kljub temu, da so nas fantje hoteli spraviti na krivo pot, smo za začetek izbrle pravo pot. Prvo kontrolo smo našle brez problemov. Za drugo kontrolo pa smo že imele težavo, ki pa smo jih uspešno rešile. Na tretjo kontrolo smo se ubijale po močno poledeneli cesti in jo brez težav tudi našle. Bile smo zelo vesele, saj smo bile odlične. Toda! Namesto četrte smo našli s Klemenom 5. kontrolo za starejše. Fant na kontroli je bil usmiljenega srca in nam dal svoj avtogram. Nato pa sva se s Klemenom podala na četrto. Bilo sva že visoko v bregu, ko je začela Urša kričati naj se vrneva in s tem je naredila svojo življensko napako. Seveda sva ji odkričala s Klemenom svoje nazaj, pa naju, kot se je potem izkazalo, nihče ni slišal. Klemen me je poslal nazaj, vendar sem sedaj še jaz naredila svojo življensko napako in mu dala naš štartni list. Vrnila sem se nazaj in si spotoma poškodovala koleno. Nato se je zgodilo nekaj nedojemljivega, zgodovinski trenutek, Urša in jaz sva se skregali, zaradi tega, ker sem s Klemenom odšla iskati 4. KT in mu dala naš štartni list. Bilo je nekaj nepozabnega. Takrat smo naredile tretjo napako. Nismo odšli na cilj, kot nam je zabičal Klemen ampak smo ga čakali. Končno smo le odpeketahi. Takoj smo se skregali katera vas je nad nami/nisc bile Dražgoše to sedaj zagotovo vem/. Medtem, ko so se drugi pričkali, je naju z medžugorcem zagrabila božjast in smejala sva se tako da bi se skoraj postavila na trepalnice. Ostali so sekunčno sporazumeli in odšli smo proti Dražgošam. Seveda smo si pot občutno skrajšali. Ker naju s Sonjo niso počakali sva si sami utirali pot do cilja. Spotoma sva srečali še trikotnik, ki je odšel iskati Klemen. Približevali sva se Cikotu in Juretu in že slutili, da se bliža močno neurje. Oddaljeni sva bili le še nekaj korakov, Ciko je zajel sopo in na naju se je sesul plaz besed iz njegovega čudovitega besednjaka. Jure pa je izjavil, da ostaja brez besed, ker je že vse izkričal na Uršo in Dolores. Tedve sta se sicer pritoževali, da sta jih največ slišali, kasneje pa sta zotopljeni v težko debato odšli na spomenik. Sledili sva jima-seveda v varni razdalji. Med potjo sva ponovno srečali trikotnik, ki se je vračal, seveda brez Klemena, ker je ta že zdavnaj prišel na cilj. S Sonjo sva se kmalu vrnili in ugotovili, da je trikotnik neločljiv. Nikola je nato nekaj časa hodil okoli naju kot mačka okrog vrele kaše, ko pa sva ga vprašali kaj mu je, jo je raje odkuril stran. Končno smo uočekali razglasitev in ugotovili, da so fantje na Dražgošah obsojeni na drugo mesto. Odhiteli smo v Loko kjer smo obiskali tortice in skoraj Borisa Strela. Po težki vožnji smo prispeli v Ljubljano in se po glasnem kriku "Eu-a-hi"...porazgubili po domovih.

P.S.: trikotnik+ron+Loda+Boštjan

Poskočna uš

ZIMOVANJE V TAMARJU

SOLOTA 29.1.: Že zgodaj zjutraj je ljubljanska avtobusna postaja doživela pravo zmajevsko upostošenje. Znebila se jih je šele okoli 9h, ko so še zadnji vstopili v avtobus, ki jih je odpeljal Tamarju naproti. Po dolgi a nenaporni vožnji ter še nekaj urni hoji so prispeli v Tamar. Kaki dve uri za tem svo jih s svojim prihodom počastili še midve z ~~1000~~ 1000, kmalu za nama pa še kosilo. Po večerje smo potem igrali razne igre, po njej pa odšli spat.

NEDELJA 30.1.: Zjutraj so nas zbudili že ob 7h, zaradi tega, ker je bil zajtrk že pripravljen. Imeli naj bi izlet na Kotovo sedlo. Toda uspelo nam je prepričati Cikota, da nas je pustil v Kranjsko goro na slalomske tekme. Na prizorišče smo prišli ob startni številki 17. Na žalost smo zamudli Križajev in Stenmarkov odstop. Skozi 900000 glavo množico smo se prebili na drugi konec arene, nato pa smo se odpravili na potep po Kranjski gori. V drugem teku sta se Petja in Urša hudočno veselili, ko je Wenzel izpadel; jaz pa sem se utapljala v solzah. Tekma je bila zaradi mnogih odstopov zelo kratka, zato smo se odločili, da jo pogledamo do konca. Na zbornem mestu smo zamudili okoli pol ure. Tanja, Loda in Detli pa so medtem že odšli. Mi smo jim sledili, med potjo pa ugotovili, da smo zelo fotogenični. To smo s pridom uporabili in priredili fotosafari. Po prihodu v Tamar nas je že čakalo kosilo, vendar smo vsi z nestrpnostjo čakali večerjo, ki je pa ni hotelo biti. Končno se je le pojavila Petja s ŠmOKNOm, ki pa ga je bilo za nas sestrada ne reveže mnogo premalo. Vsi ločni smo se ob 12h spravili spat.

PONEDELJEK 31.1.: Ker so dežurni zaspali, smo vstali šele ob 8h. Čakala sta nas mrzla soba in nepripravljen zajtrk. Po zajtrku so dežurni kar lepo lenarili, ker ni bilo kaj pomit. Počasi so se ljudje začeli odpravljat na smučanje. V koči je zavladal popolen mir, le iz kuhinje se je slišalo ropotanje loncev. Medtem in še potem pa so se drugi igrali razne igre od monopolija naprej in nazaj. Čas je hitro minil in počasi počasi so se začeli prikazovati smučarji. Kosili smo. Seveda smo prej zapeli dobri tek. PO kosilu so nas zapustili Petja, Meta in Jale. Ciko je pobrskal po svojem spominu in v naše veselje potegnil na dan svoje kuharsko znanje. Skuhal nam je nekaj nadvse originalnega. Žel nam imena in recepta te nadvse zanimive jedi ni hotel izdati. Po večerji smo se še malo zabavali nato pa smo odšli v mrzle sobe. In se pogreznili v globok sen.

TOREK 1. 2.: Vstali smo zgodaj saj smo načrtovali namotovo sedlo. Pri zajtrku pa me je Ciko pregovoril, da sem ostala v koči in bila zadolžena za kuhanje kosila. Takoj sem mu razložila, da ne bom odgovarjala za smrt nekaterih MC-kov. Na mojo prošnjo mi je pustil t. kačičnika in druž no sva se že ob 11h lotila kuhanja. Na pomoč sva poklicala tudi Vilharja, ki je ravno tedaj prišel. Olupil name je čebulo in iz oči mu ni pritekla niti ena solzica. Morda naju je zaradi tega tudi pustil, sapa ob nesu in koston. Medtem so ostali uživali ob čistem zraku in mrzli burji. Po se vrniliso z nekoliko ugovarjanja pojedli kosilo. Popoldne pa smo se igrali.

SREDA 2.2.: Dan se je začel enolično, vendar pa je bile z nami
zopet Petja. Smučarji so se šli smučati v Planico, nesmučarji pa
so s svojim ustvarjalni lili. Popoldne sta nas s svojim prihodom
počastila tudi Nikolaj in Aleš, ki sta na telaskih gilech zavezala
sloga. Aleš in Nikolaj sta iz Planice odšli v Kranjsko goro na
tortice, vendar jim je lahko žal, ker je Petja skuhala zares
dobro kosilo. Popoldne je prišel še sluga. Prišel bi že prej, če
ga nebi zamikala naga sosedka Italija; večeno pa ni v korakovanju
ker so mu to granicarji preprečili. Zvečer smo bili razočarani
nad večerjo in tudi nekaj dolgočasno je bilo. Vseeno pa smo
zaspali šele ob 1h zjutraj, ko smo pojedli Aleševe medenjake.

ČETEK 3.2.: Zjutraj smo vstali nekateri ob 7.30, drugi pa ob 8h
in tiste, ki so vstali ob 8h je že čakal zajtrk. Na zajtrku so mnogi
šli odšli smučati v PLANICO ali pa na plaz, ostali pa smo se učili
ruski remi, nato pa nas je Aleš odpeljal na izlet. Najprej smo
si hoteli ogledati slap Hodiče, ki ga pa ni bilo in zato smo se
podali na ogled jame, kije ležala visoko v hribu. Aleš je vedel
hotel hoditi po markacijah in zarili smo v nepačno smer. Sreča
pa je bila, da smo prava, le Aleš ni hotel tvegati in nam je
sprehajalni gubiti dokaj nevarno turo. Nato smo se vrnili in
sečinogreda se spravevali, kako smo mogli hoditi po tako čudni
poti. Na koncu, ko so tekmovali v teku, je Brlec preizkušal te-
hniko zaviranja z nosom. Še enkrat smo se podali proti luknji
, tokrat po plaz in šlo nam je precej bolje. Dosegli smo že to-
ko višave, da bi skoraj potrebovali helikopter, le v jami nismo
prišli, ker nas je zaustavil led in vrnili smo se. Brlec se je
tudi tokrat zaustavil z nosom in izlet je Aleš izkoristil tudi
zato, da nam je opredeloval nekaj malega o georfoloziji. To ko-
silu pa je Miran imel z nami gozdno šolo in tedaj so vsi po
vrsti/razen redkih izjem/metali po tleh in to povsem namerno
saj smo se učili zaustavljati s cepinom. Zredno ozko vlogo pa
nam je preprečilo, da bi dalj časa ostali zunaj. Četve je bila
proti vsen pričakovangen prebavičiva saj je bila snaga in
če siš zares zelo ogrebel in dobil repete in splatelo se je.
Četve paterno zopet odšla bolj pozno.

PETEK 4.2.: Vstajenje je bilo ob normalni uri/okrog 8h/. Četve
je imel radnjič užiti, da nas je metel iz postelje, kajti to dan
je odhajal v rodno Ljubljano. Tuji. Ležalo je odhajalo/vturgino/ pro-
tako tudi Bugoj. Njegov odhod je bil atrakcija dneva, saj je odhajal
na lauffericah, na katerih je stal prvič ob takrt, ko je otaril
mater zemljo. Skoraj bi nas zadeli udarci usode. In skoraj bi nas
zapustila tudi Petja. Osmililase nas je, saj bi bilo za zadnji dan
dokaj slabo, če bi se nekaj primerkov zaustavilo zaradi nezgode
hrane, oziroma neizpitnega kosila. Repete pa niso, je tudi ona
zapustila. Proti večeru so se betli in tona zares izklesali in raz-
suli povzeter. Njihova soba je bila kat. k košnjiak, inle se težav-
so jo spravili v red. Seveda z ušesno in barbarsko pomočjo. Na
večerji so se pele žure, avtorje žur pa iz varnostnih razlogov
raje ne omenjamo. Nekateri smo odšli že zgodaj spat, kar pa je
razumljivo, saj je že bil čutili predodhodno vzdušje in nekaterim
se je že tožilo po namicah in očkah.

SOBOTA 5.2.: Dan se je začel z zadnjič prebudili v kamari in se
odpravili v sobo, ki pa je bila snaga in nezaključena. Na nam
je tno vsačaje za zadnji dan. Na zajtrku pa je bilo dokaj poslar-
ljaljno. Počjo so prvi zapustili že zelo kmalu, ostali pa šele
ko se je kočja svčila od znotraj in od zunaj. V vsakem smo ugo-
tovili, da si je Brlec pridobil čudovito buško na de-sno oro.
Pet v Ljubljano je minila v mirnem vzdušju in vsi smo v miru, sredi
NEDELJA 6.2.: tiskovna napaka/: V nedeljo smo po uspešni
movanju šli v kino gledat. Posr. mila je v celoti prebela, le po
zatrjevanju trše, je bilo premalo srvi. V kino in na turo, je prišla
tudi DUSKO! Tako smo uspešno zbiranje uspešno zaključili.

"Zdej pa se ni že fuzla od tiptanja in grem spat"
ONE O'CLOCK, TWO O'CLOCK, THREE O'CLOCK, ROCK, pa lahko noč"
URSA je, pončijo Barbarsko

KAKO IZBRATI NAJPRIMERNEJŠO POT?

-7-

Da vse poti vodijo v Rim, je tudi tabornikom že dolgo znano. Toda nam največkrat ni vseeno, katero pot bomo izbrali do željenega cilja; odvisno pač od tega, kakšen je namen tega našega popotovanja. Razlika je namreč med prijetnim sprehodom, nekoliko daljšim izletom ali pa orientacijskim tekmovanjem, kjer venomer kot bič nad nami visi časovnica. Zato je prav tu najbolj pomembno, da si za dosego cilja izberemo najprimernejšo pot. Le ta naj bi bila takšna, da bi jo kar najhitreje premagali in to z relativno najhujšim naporom. Ne mislimo, da je to vedno najkrajša pot, kajti pred vsem pri nas, v Sloveniji moramo upoštevati še nekaj zelo pomembnih dejavnikov:

1). relief: Slovenija je reliefno zelo razgibana dežela, tako da lahko pri nas najdemo več vrst reliefov: od bolj razgibanih (gorski, kraški), preko gričevnatih, pa do ravninskih.

2). prehodnost terena: Velja podobno kot za relief. Najdemo dokaj lahko prehodne gričevnate terene, dostikrat porasle z gozdovi, ravnine (lahko prehodne, če niso zamočvirjene), poznamo pa tudi na trenutke domala neprehodne gorske in kraške pokrajine, polne vrtač in porasle z raznim trnovim grmičevjem.

3). naše znanje orientacije: Predvsem na težje prehodnih in redkeje naseljenih predelih se pogosto zgodi, da najprimernejša pot ni makademska ali celo asfaltna cesta, temveč kolovoz ali pešpot, ki teče prek travnikov, gozdov in njiv. Večkrat se celo zgodi, da taka pot v karto ni vrisana v celoti, tako, da moramo orientacijo in topografijo nujno nekoliko bolje obvladati. V gosto naseljenih področjih in predelih z velikim številom markantnih točk in smeri (vrhovi, slemenja, potoki) ni večjih problemov, težje pa je na primer na krasu polnem vrtač in neizrazitih vzpetin.

Vidimo torej, da je izbira idealne poti odvisna predvsem od terena, pa katerega se nahajamo, kljub temu pa si nekaj osnovnih napotkov velja zapomniti:

- za najprimernejšo pot si izberimo zares pot. To šeposebej velja na težje prehodnem terenu (kras, močvirje, gost gozd, planine). Hoja o azimutu je največkrat teškočena, ker je teren povečini slabše pregleden. (izjeme: griči (travnati), suhe ravnine, brek murje, ...)

- izberemo dovolj kvalitetno pot, da lahko dovolj hitro napredujemo (makadam, kolovoz, boljša pešpot)

- ob potokih večkrat težko napredujemo, ker je svet zaraščen in zamočvirjen.

- + počasi nam gre tudi po raznih bližnjicah v obliki strmih grap in sotesk - skušajmo hoditi čim bolj "po izohipsah"; izogibajmo se večjih vzponov in spustov. Malo daljši ovinek nam bo vzol precej manj moči, pa tudi časa. Zavedajmo se, da pomeni 100 metrov vzpona skoraj 15 dodatnih minut. Zato je verjetno ravno v takih primerih odločitev najtežja.

Kar sem pozabil, pa dodajte sami, meni pa pošljite račun. Obilo zabave!

spet se v šolo mudi

Detlu.

